

Sedm dní. Čtyři úmrtí. Jediná šance chytit vraha.

VE STÍNECH

G. R. HALLIDAY

HOST

VE STÍNECH

G. R. Halliday

VE STÍNECH

G. R. HALLIDAY

Přeložila Ema C. Stašová

BRNO 2020

From the Shadows

Copyright © Highland Noir Ltd 2019

Cover photo by Marc Owen / Arcangel Images Limited

Cover design by Dan Mogford

Translation © Ema C. Stašová, 2020

Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2020

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0279-0 (Formát PDF)

ISBN 978-80-275-0280-6 (Formát ePub)

ISBN 978-80-275-0281-3 (Formát MobiPocket)

Věnováno Sarah

PÁTEK

KAPITOLA / 1

Na černé obloze nad vrcholky západoskotského Wester Rossu vyšly první podzimní hvězdy, ale Robert si jich nevšiml. Dotlačil kolo do potemnělé garáže, přibouchl za sebou vrata a rozklepaný zimou uháněl ke světlu v přední části domu — hlavu přitom nezvedl ani jednou. Ale druhý muž, ten, který ho sledoval ukrytý ve stínech mezi stromy, si hvězd všiml. A okamžitě pochopil, že mu dávají znamení.

Na prahu Robert zaváhal, pak znovu vytáhl z kapsy mobilní telefon. Věděl, že by měl počkat, ale zoufale si ty zprávy potřeboval pročíst ještě jednou.

Byly opravdu od mámy? Nedávalo to smysl. A co ten telefon? Ráno, když vyrážel do školy, ho našel na řídítkách horského kola, byl tam přilepený páskou. I to postrádalo smysl. Jenomže od té doby, co matka odešla, nedávalo smysl nic. Jako by se všechno o stupeň vychýlilo ze své osy. Robert sáhl do kapsy z tmavé džínoviny. Měl nutkání zkontrolovat, jestli tam mobil pořád je. Pak ucukl, odolal puzení znovu si zprávy přečíst. Tušil, že by ho mohl zaslechnout táta a ještě by do toho strkal nos. Vždyť to on mohl za to, že odešla. Určitě jí něco provedl. Jistě udělal něco strašného, a právě to ji přimělo odejít.

Robert otevřel domovní dveře. Bylo odemčeno, už celé týdny. Táta i nadále doufal, že se vrátí. *Pořád si myslí, že by o něj mohla mít zájem.* Uvnitř se ozval nějaký zvuk, tlumené šoupanutí na rozvrzaném gauči. Dovedl si představit, jak tam táta sedí, natahuje krk a dělá si naděje.

„To jsem já,“ zvolal Robert s jednou rukou na zábradlí.

„Myslel jsem, že půjdeš ze školy rovnou domů.“ Tak už i tátův hlas zní slabě. Slabě a trapně. „Je ti teprve šestnáct. Říkal jsem ti přece, že mi máš zavolat, abych věděl, že seš v pořádku.“

„No tak jsem se na to vykašlal. Se s tím smiř.“ *Samozřejmě že je slaboch, proč by ho máma jinak opouštěla?* Jen co to Robertovi prolétlo hlavou, pohltila ho hrůza a až odkudsi z hloubi nitra se vynořilo druhé možné vysvětlení: *Odešla kvůli tobě.*

Ne.

Stiskl mobil v kapse. Tohle je důkaz. Chce se s ním sejít. Proč by ho žádala o schůzku, kdyby odešla kvůli němu? Jenomže matka mu nikdy neříkala Roberte. Vždycky jen Robbie nebo Robe. Tak proč by najednou měnila své zvyky? Prohrábl si krátké tmavé vlasy. Měl by to probrat s tátou, dát mu přechíst, co mu poslala. *Možná se máma...* Robert hledal správná slova. Zhroutila, propadla depresi.

Na tu myšlenku se upnul, byla jako záblesk světla ve tmě. Tím by se celá věc vysvětlila. Proč odešla, i ty prapodivné zprávy. Nejspíš se styděla, bála se, co si o ní lidi pomyslí. Robert si představoval, jak ji něžně pohladí po tváři. *To nic, mami, máš přece nás.* Ohlédl se k obývacímu pokoji, ale zarazil se, protože zaslechl přidušený zvuk, ozýval se z místnosti. K ustavičně staženému žaludku se přidal zvláštní, dosud nepoznaný strach. Chlapec totiž právě pochopil, že slyší svého otce brečet. Radši se otočil a potichu se vytratil po schodech.

Na horním konci schodiště otevřel dveře do svého pokoje. Všechno se v něm bilo. Jako by byl starý a unavený životem a zároveň i mladý a bezmocný, to vše naráz.

Když vstoupil dovnitř, praštil ho do nosu zvláštní závan. Že by nějaký parfém? Ten mámin? Robert při té myšlence potřásl hlavou — tomu se říká planá naděje. Ohlédl se, protože po chodbě zrovna cupital jejich skotský deerhound. Fenka Ellie už měla své roky a přes oči jí splývala chundelatá šedá srst. Přitiskla mu čumák k noze a proklouzla do pokoje. Robert ji pohladil po měkkém kožíšku a sledoval, jak se nemotorně škrábe na postel. Než zalehla, její velké kostnaté tělo se zatočilo dokola.

Robert strčil do dveří, které se zadržly o koberec, a odložil na zem batoh. Měl nějaké domácí úkoly. Učení na zkoušky. Mrkl na opuštěný školní rozvrh připíchnutý na zdi, který se ztrácel v potměném rohu. Než máma odešla, škola ho bavila. Hltal všechny informace, které by mu pomohly vypadnout z téhle zatracené díry. Turisté jezdili na severozápadní Skotskou vysočinu, a zejména do této oblasti, za vysokohorskými túrami. A kvůli plážím. Dokonce sem prý cestují také proto, aby na temných nebesích, kam nedosáhlo žádné pouliční osvětlení, pozorovali hvězdy a planety. Ale jen si zkuste, jaké to je žít v zapadlé rokli uprostřed ničeho. Znovu zavrtěl hlavou a dál hypnotizoval rozvrh. Měl teď plnou hlavu mámy, takže se prostě nedokázal zaobírat ničím jiným.

U stolu znovu zabořil prsty do kapsy. Ale zarazil se, protože si u potmělé lampy všiml hrnečku. Byl to tátův oblíbený bílý, s potiskem dobového válečného plakátu, který podněcoval k pěstování zeleniny.

Napřáhl se a rozsvítil lampičku, na mobil v tu chvíli dočista zapomněl. Hrnek byl ještě teplý. Horká čokoláda. Tu měl nejradši. Zaválil ho pocit provinilosti. Takhle mu táta po svém dává najevo, že ho chápe, že je na tom stejně. Robert se husté, sladké tekutiny s chutí napil. A ještě jednou. Příjemně opanovala všechny jeho smysly a on ulehl na postel vedle Ellie. Na holé kůži paže cítil její uklidňující měkkou srst. Z přízemí k němu matně doléhal zvuk puštěné televize. I to ho zvláštním způsobem uklidňovalo, čert vem všechno ostatní.

Ellie zakňučela a vztyčila hlavu. Robert se zadíval tam, kam ona, do stínů v potměném rohu pokoje, k oknu. Skoro jako by na něj temnota zírala na oplátku. Při té myšlence se zachvěl a vytáhl z kapsy ten divný telefon. Zaváhal, ale pak začal psát, než si to zase rozmyslí. „Rád bych tě viděl. Kdy se potkáme?“ Odeslat.

Odhodil telefon na postel a pohládl Ellii po hlavě. Po měkkých chomáčcích na uších. Nasával její nezaměnitelnou vůni, učiněný výtazek domácího tepla a bezpečí. Prohlížel si trsy srsti,

kteřé jí padaly do očí, pak zamrkal. Každý pramínek jako by mu vystupoval před očima, úplně jasně. Zamrkal podruhé. Tentokrát se mu pes skoro rozmlžil.

Vtom Ellie znovu zakňučela. Náhle se vztyčila, seskočila z postele a toporně se došourala k oknu. Ohlédla se a podívala se na něj, bělma měla větší než obvykle. Začala se hrabat v haldě jeho prádla, které leželo u okenního parapetu.

„Copak je, Ellie?“

Robert si uvědomil, že mumlá a po bradě mu tečou sliny. Chtěl si pusu utřít, ale ruka ho neposlechla. Zachvátila ho panika. Pokusil se na posteli posadit, ale nemohl se ani hnout.

Zaječel.

Ale z úst vyšel jen šepot. Znovu se pokusil vstát. Jakmile pochopil, že nemůže ani pohnout krkem nebo zvednout prst, zmocnila se ho čirá hrůza.

„Tati, prosím tě, pomoz mi,“ snažil se zakřičet. Jenže slova mu uvízla v krku.

Tati. Prosím tě.

Všechny ty ošklivé věci, které otci řekl.

Televize přestala hlučet. Robert zaslechl cvaknutí. Otec zhasínal světla v obýváku a dole na chodbě.

Ellie se rozštěkala. Pysky se jí okolo zažloutlých špičáků jen chvěly. Robert opět zachytil ten zvláštní slabý závan. Pokusil se polknout a cítil, jak mu sliny stékají do krku. Sytě sladká chuť, ale za ní ještě něco. Stopa hořkosti. Znovu zkusil polknout. Nic. Může dýchat? Plíce měl jako ve svěráku a panika narůstala.

Tati. Prosím tě! Pomoz mi.

Pak se na schodech ozvaly otcovy kroky. Známé vrzání podlahových prken — právě se zastavil na konci schodiště, přímo u Robertova pokoje. Otevřel dveře.

Tatínku.

Ta stará útěcha, která si poradí se všemi úzkostmi. S tmou i příšerami.

„Robe,“ ozval se tátův hlas z chodby, „všechno mě to mrzí. Co se přihodilo s mámou a tak dál. Můžeš se mi kdykoli svěřit, vždyť víš...“

Prosím tě, pomoz mi, tati. Ale slova vázla v krku a on ležel zády ke dveřím, takže mu otec neviděl do tváře.

„Probereme to zítra.“ Zdálo se, že je otec příliš zničený a nešťastný, než aby se od syna domáhal odpovědi. „Pojď, Ellie, jde se do pelechu.“

Fenka zakňučela a znovu zaštekala. Nechtěla se od okna ani hnout.

Podívej se na mě, tati. Prosím tě, podívej se na mě!

Robert slyšel, že otec popošel o krok blíž. „Ellie, tak šup,“ přikázal hlasitěji. Pes se neochotně odvrátil od okna, uposlechl pánův povel. S kňučením se ještě zastavil v nohách Robertovy postele a pak zmizel z dohledu.

Robert křičel a křičel.

Ale z úst mu nevyšla ani hláska. Slyšel, jak se zaklaply dveře, a otcovy kroky na chodbě se zvolna vytrácely.

Hleděl do tmavé části pokoje. Nahořklá pachuč horké čokolády ho páčila ve slinách, které se mu hromadily na jazyku. Ten nepatrný závan parfému, co pomalu dozníval. Zíral před sebe, nemohl se hýbat a oči si postupně zvykaly na tlumené světlo.

V domě se rozhostilo dlouhé ticho. Pak zničehonic zavrňel telefon, který ležel na posteli vedle něj. Jenomže Robert se nemohl napřáhnout a zkontrolovat ho. Hlavu měl jako přikovanou na místě, aspoň tedy přiměl oči, aby se zaměřily co nejdříve doleva. Na obrazovce zahlédl jediné slovo: „Teď.“

Zprávu doprovázel zvuk z rohu pokoje u okna, z místa, kde na zem splýval závěs. Znělo to, jako by tam někdo funěl — nasával do plic obrovské přívaly vzduchu.

Potom látka měkce sklouzla po koberci a závěs se dal do pohybu.

Robert zíral do tmy. A z ní se na něj usmíval bledý bílý obličej.

SOBOTA

KAPITOLA / 2

Nahé tělo leželo naaranžované ve zvláštní poloze, s trupem v předklonu a tváří přitisknutou na bažinatou zem. Inspektorka Monica Kennedyová si prohlížela jeho týl. Tmavé černé vlasy a o něco níž na zádech rudé řezné rány na děsivě bílé, křehké kůži. Zápach tlejícího masa. Její první šéf v Glasgow kdysi prohlásil, že na ten puch člověk do smrti nezapomene. Měl svatou pravdu.

Přelétla pohledem po hrbolatém políčku. Prostíralo se poblíž průlivu Minch, který odděloval západní pobřeží Skotské vysočiny od Vnějších Hebrid. V dálce za vodou v odpoledním oparu matně rozeznávala strmé svahy ostrova Skye. Jako by se tam na obzoru krčila nějaká příšera.

K nejbližšímu domu to odsud bylo půl kilometru. Dost daleko na to, aby sem někdo nepozorovaně přemístil tělo. Možná to udělal v noci. Nemusel spěchat. Tak by na to šla ona. Ve vyšetřování závažných zločinů měla praxi osmnáct let, takže by se z vraždy uměla vyvlíknout. Ne že by se o tom nějak šířila — rozhodně to nebylo téma, které by jen tak mezi řečí nadhodila u piva. Přesto ji to pomyšlení uklidňovalo, zvláště má-li teď za úkol vypátrat a zastavit člověka, který se na téhle nádherné samotě zbavil své oběti.

Monica se znovu zadívala na tělo. Řezné rány, modřiny a krev, ale žádná zjevná příčina smrti. Málem by ho pohladila — ozvalo se její mateřské já, chtěla ho začít utěšovat. Ale copak lze uchladit mrtvého? Měla by se vzpamatovat. A tak si jen dřepala. Opatrně se sklonila a uhladila stébla trávy u nohou oběti, forenzní oblek přitom zapružil a zašustil. Tělo mělo na kůži nafialovělé podlitiny z nahromaděné krve. To znamenalo, že ho sem někdo umístil, ještě než se krev usadila, anebo ho přinejmenším předem naaranžoval do téhle konkrétní pozice.

Očima prozkoumala bílá záda. Patřila chlapci, tím si byla jistá, ale nahlas to vysloví, až to bude potvrzené. Když člověk mluví rychleji než myslí, vždycky někomu ublíží. Takže nejdřív ať to prozkoumá a potvrdí nejmíň osm lidí. Monica přešla do kleku a pod jednorázovým ochranným oblekem ucítila studenou, vlhkou zem. Vtom jí padl zrak na něco zvláštního, až zatajila dech. Naklonila se blíž.

„Proboha živého,“ zamumlala.

Potom vstala. Ještě vteřinku si tělo prohlížela a pak se vydala k zástupu čumilů, kteří se shromáždili u cesty, aby z téhle nečekané sobotní kratochvíle vytrískali co nejvíc. Přitočil se k ní neznámý policista. Ten tady asi bude nový, pomyslela si Monica. Pracovala v tomhle zapadlém koutu Skotské vysočiny přes čtyři roky a úporně se snažila zapamatovat si jména a tváře všech zdejších příslušníků v civilu. Sice se jí to moc nedařilo, ale snaha byla.

Jen co si policista všiml její úctyhodné výšky, zarazil se. Jak jinak. Nemile jí to připomnělo, že v tom bílém obleku určitě vypadá jako maškara, kterou sem do polí nastrčili, aby strašila děti. Obzvláště s tou její bledostí a dlouhýma rukama i nohama, co jí z obleku vyčnívaly. Ten jí byl ostatně malý. Už velikost L nebyla žádná výhra. Ale dopracovat to až k XL nebo XXL...

Ježíšikriste. Monica potřásla hlavou a zahrnala pocit trapnosti, který měla ze své velikosti, zpátky pod pokličku, kam patřil. Jsou přece na místě činu, podle všeho jde o vraždu a ona má na povel celé vyšetřování. A copak v tom ohyzdném obleku nevypadá příšerně každý?

Zhluboka se nadechla a vyprostila se z kombinézy, jako když se hlad svléká z kůže. Poskládala ji a hodila do papírového pytle, který ležel hned vedle a čekal na analýzu forenzního týmu. Myslela na mikroskopická vlákénka důkazů, jež možná nasbírala poblíž těla. Na částičky smrti, které se beznadějně přichytily na její druhou, forenzní kůži.

Policista na ni dál civěl s otevřenými ústy, jako by její bizarní zjev nějak souvisel s mrtvolou, která se za nimi krčila na zemi. Jako by se ocitl v jakémsi dosud nepoznaném, hrůzostrašném světě.

„Co je?“ šlehla po něm pohledem a zamračila se. Napůl si přála, aby okomentoval její připitomělý vzhled.

Zavrtěl hlavou a dál třeštil oči, krve by se v něm nedořezal. Snažil se něco vykoktat, ale slova mu vázla v krku. Uvědomila si, že policista nejspíš vidí mrtvolu poprvé v životě. Možná je v šoku. Monica se na zlomek vteřiny zastyděla. Vlastně má kliku, že mluví s ní, a ne s jejím novým kolegou. Konstábl Crawford se naštěstí ještě nevrátil z víkendu, ať už v jeho průběhu podnikal cokoli. S kýmkoli, v jakékoli posteli. Do elitního vyšetřovacího týmu ho povýšili teprve nedávno, tudíž měli společnou práci na prvním případu zatím před sebou, ale ze schůzí, kterých se oba účastnili, už vytušila, že rád zneužívá slabín druhých. Sebenepatrnější náznak nejistoty vnímal jako příležitost zazářit a předvést své vyšetřovatelské schopnosti.

Policista se opět pokusil promluvit, ale slova stále nikde. Protentokrát se nad ním Monica slitovala.

„Kdo našel tělo?“

„Dorazil jsem na místo činu jako první... na základě tísňového volání. Tyto osoby zde byly na procházce.“ Ukázal na muže se ženou, kteří postávali u rozblíkaného policejního vozu. V sílící tmě podzimního odpoledne působily záblesky modré na jejich obličejích studeně a zvyšovaly i pocit venkovního chladu.

Monica si mladou dvojici přeměřila. Měli sladěné nepromokavé oranžové bundy, které stály nějakých tři sta liber a byly dělané do hor, kam se tento pár v životě nevypraví. U nohou jim způsobně seděl vycvičený černý kokršpaněl. Z jejich výrazů bylo zjevné, že jsou v šoku. Podle všeho mladí studovaní lidé, doktoři nebo právníci. Monica je z okruhu podezřelých rovnou vyloučila — ovšem i tuto myšlenku si zatím radši nechá pro sebe.

„Ten pes, přiběhl sem a... Našli tělo.“ Policista si přešel roztrěsenou rukou po čele. „Zajistil jsem podezřelý...“ Zhluboka se nadechl a vzal to ještě jednou. „Zajistil jsem svědky na místě činu a zadržel je za účelem výslechu, poté jsem celou oblast uzavřel, kdyby...“

Monica přikývla. Měla by ho nějak uklidnit, protože se určitě děsil, jestli něco náhodou nepopletl. Ale rozhodla se, že to neudělá. Možná přece jen něco zvorál, a na povrch to vyplave až časem.

Otočila se po zvuku auta, které zastavilo na okraji pole neda-leko hloučku lidí. Stříbrné audi. Monica sledovala, jak z vozidla vystupuje konstábl Connor Crawford. Byl malý a šlachovitý, tmavě zrzavé vlasy měl vyčesané do husté patky. V kanceláři se mezi dámským osazenstvem šuškal, že je „vysportovaný“, případně rovnou „kus“. Ale Monice se zdál nafintěný, ba změkčilý. Prostě takový nadutý krasoň — přitažlivý frajírek, kterému se nedá věřit. Rozhlédl se a všechno prozkoumal pohledem, jako by tušil problémy.

Monice neuniklo, že má na sobě stejný hnědý oblek, jako když včera odcházel z práce. Až na to, že teď byl zmuchlaný z hospod a klubů, nebo co že to kolega po práci obrážel. Monica pocítila jakési profesní uspokojení, že ho zřejmě odhadla správně. *Ale prosím tě, Crawford, tady problémy fakt hledat nemusíš, pomyslela si. Ony už si tě našly samy, máš je přímo před nosem.*

Odvrátila se, aby musel přijít on za ní, a sledovala, jak forenzní tým staví policejní stan. Dívala se, jak se ve větru třepotá a vlní bílý nylon, který na pozadí tmavnoucí oblohy působil jako živý.

„Musíme se zaměřit na všechny pohřešované mladé lidi. Nevíte, jestli tady v okolí někdo nezmizel?“ zeptala se Monica mladého policisty, jenž pořád ještě stál vedle.

Zavrtěl hlavou, oči mu tékaly za Moniku k mrtvole. „Kdo proboha mohl něco takového udělat?“

Povzdechla si. No ano, kdo? A hlásek uvnitř její hlavy kontroval: *A kdo ne? Celý tenhle svět jde do háje.*

KAPITOLA / 3

Na střechu land roveru bubnoval déšť. Kolem dveří prosakovala voda a stékala dovnitř do vozidla. Michael Bach potáhl z cigarety a oklepl ji z pootevřeného okýnka. V navlhším interiéru se kouř držel a mísil s žářem motoru.

Hodinky ukazovaly tři odpoledne, ale širá obloha nad západním pobřežím Skotské vysočiny tvrdila, že je později, a to výrazně. Slunce zakryly temné bouřkové mraky. Beinn Dearg, hora nad zálivem Loch Broom, se na horizontu ztrácela v odstínech fialové, šedé a černé.

Čas vyrazit domů. Místo toho si však zapálil další cigaretu a znovu prošel stručnou konverzací v telefonu z předešlého týdne.

Neměl byste na mě dnes dopoledne čas?

Máme schůzku příští týden.

Prosím, je to fakt důležité.

Nicholu Morganovi bylo sedmnáct. Problémů měl nad hlavu, o tom žádná, ale jinak to byl hodný kluk. Michael ho řadil mezi klienty, se kterými měl lepší vztahy, nakolik se to u sociálního pracovníka dá.

OK, odpověděl Michael nakonec. Tak za hodinu.

Jenomže to prošvihl. A od té doby uplynulo sedm dní.

Teď seděl u černé slané vody pod horami a díval se, jak se nad obcí Ullapool protrhávají mraky. Zapadlé městečko skýtalo domov rybářům, horalům, násoskům a ztraceným existencím. Nic pro slabé povahy. Znovu pomyslel na Nichola a opět se v něm všechno sevřelo. Hanbou. Vybavil si, jak s dvouhodinovým zpožděním pobíhal okolo vlakového nádraží v Invernessu a hledal ho. Snažil se chlapci dovolat, bombardoval ho zprávami a marně čekal na odpověď.

Znovu si vydatně potáhl z cigarety, až ho kouř zaštípal v plicích.

Odpověď dorazila až druhý den ráno. Aktivoval telefon a přečetl si tu zvláštní zprávu ještě jednou: „Budoucnost je ve hvězdách.“

Cítat z knihy, kterou měl Nichol v povinné četbě? Něco ze sci-fi komiksů? Michael odepsal: „Kde jsi? Je vše OK? Promiň, že jsem to včera nestihl.“

Jenže dál už nic nepřišlo. Žádná odpověď. Žádná reakce na zmeškané telefonáty a zprávy, které mu Michael posílal.

Klienti se občas ztrácejí. Tak to v jeho oboru chodí. Jeho svěřenci snili o tom, že vypadnou, táhlo je to do Glasgow či Londýna. Ale Nichol byl jiný. Aspoň tak působil. Leč i on zvedl kotvy — *anebo ho někdo unesl*.

Michael se nuceně zasmál, aby tu myšlenku zlehčil. Kdo by ho proboha unášel?

„Určitě je v pohodě.“ Slova zněla v prázdném vozidle tupě a nepřesvědčivě, kouř se dál lepil na zamlžené sklo a dešť bubnoval na střechu.

Sotva nastartoval, vjel na parkoviště červený volkswagen. Jeho karoserie přízračně zářila v mlze. Auto zvolna zastavilo před místem, kde parkoval Michael, a zablokovalo mu výjezd. Světla žhnula do šera jako přízračné oči, a najednou zablikala: jednou, pak podruhé.

Michael si zapnul zip sportovní péřovky a blesklo mu hlavou, že je po tátovi: vybledlá červenomodrá bunda ze sedmdesátých let, na širokých ramenou se mu trochu napínala. Vylezl z land roveru a rozběhl se k druhému autu, liják mu bušil do vlasů i kůže. Zblízka rozeznal řidiče a uvědomil si, že ho zná.

Byl to Ben Fisher, policejní vyšetřovatel. Nejmladší bratr jednoho dávného spolužáka. O tom Michael naposledy slyšel, že se přestěhoval za prací do Ameriky. Zvláštní, jak mohou dva lidé, kteří vyrůstali na stejném místě, zakoušet ve stejnou dobu tak rozdílné životní osudy.

Konstábl Fisher stáhl okýnko. Černé vlasy měl bezvadně sčesané na stranu a držely tvar, i když obrýleným obličejem uhýbal před deštěm. Na těle sako (městské oblečení), které prozrazovalo, že vůbec netuší, jak brutální umí počasí na západním pobřeží být.

„Pan Bach?“ zeptal se Fisher. Buď Michaela nepoznal, nebo postupoval podle předpisů.

„Ano.“ Michael zvedl ruku, aby si ochránil tvář před deštěm.

„Nahlásil jste zmizení mladíka jménem Nichol Morgan?“

KAPITOLA / 4

Michael šel podle směrovek do pitevny. Byla dobře ukrytá v zadní části budovy na konci labyrintu chodeb a dveří bez klik — zde nemocnice Raigmore ukrývala své malé tajemství: zavražděného chlapce a bůhví co dalšího. Pokusil se tu myšlenku zaplašit a chystal se otevřít poslední dveře, ale pak zaváhal. Za skleněnou výplní uviděl schodiště, které vedlo dolů do márnice, rovnou do podsvětí.

Po zádech mu stékal pot — v budově mu v tlusté bundě bylo horko. A k tomu zápach čisticího prostředku na podlahu, ten pronikavý smrad nemocnice. Na mysl se mu drala dávná vzpomínka.

Michael přešlápl, protože se v chodbě za ním cosi rozlehlo. Vrzání kroků na linoleu. Uvědomil si, že se mu roztřásla ruka a zmocnila se ho dětinská pohnutka: naléhavá potřeba svěsit hlavu a vzít nohy na ramena. Místo toho vrazil ruku do kapsy a ohlédl se.

Sám byl celkem obr, obvykle na lidi koukal shora, ale žena, která se k němu blížila, měla tmavé pronikavé oči, jež se nacházely ve stejné výšce jako ty jeho. *Určitě má dobrý metr devadesát*, pomyslel si a na chvíli zapomněl, že stojí před vchodem do pitevny. Žena kráčela s trochu nahrbenými širokými rameny a na sobě měla tmavý vlněný kabát, který jí sahal těsně nad kolena. Při chůzi se jí vzadu rozšiřoval, až budila zvláštní dojem, že se snad vznáší.

Zamrkal a znovu na ni upřel zrak. Bylo jí okolo čtyřiceti, měla černé mikádo, kulatou tvář a bledou pleť. Výborně sem do toho hájemství smrti zapadla. Odkašlal si a nahodil nucený úsměv, aby zakryl rozpaky.

„Michael Bach?“ vyslovila s náznakem invernesského přízvuku. Něco mu zřejmě vyčetla z tváře, protože nachýlila hlavu,

jako by podnítl její zájem. „Díky, že jste přijel, ne každý by... na to měl.“ Nechala slova doznít. „Traumatizující smrt. Byl venku celou noc.“ Znovu se odmlčela. Zkoumala Michaela i jeho reakci.

„Chcete říct, že si nebude podobný?“ hlesl a přejel si rukou po obličejí, protože na něj dolehla hrůznost té otázky.

Žena sotva postřehnutelně přikývla a vyčkala, kdyby chtěl Michael ještě něco dodat. Nic se však nedělo, a tak se nemotorně protáhla kolem, otevřela dveře dokořán a zavedla ho po schodech dolů.

Tělo leželo na kovovém stole, zakrývalo ho prostěradlo. Za ním stál muž v chirurgickém plášti. Michael si uvědomil, že na ten neznámý obrys pod plachtou zírá. Cosi se tam skrývalo, věc, která bývala chlapcem. Sevřel zapalovač v kapse ještě o něco pevněji. Nikdo nepromluvil a patolog po několika vteřinách prostěradlo odhrnul.

Nebyl to Nichol.

Michael to okamžitě poznal podle toho, v jakém stavu byl chlapcův obličej. Byl starší a rašilo na něm kratounké strniště. Nichol měl tvář pořád ještě jako dětskou prdelku. Tvář tohoto chlapce byla nateklá a divná, jeho duši nahradilo cosi jiného — prázdnota. Špatně utajené tajemství a špatně utajené překvapení.

„To není on.“

„Jste si jistý?“

Michael se podíval ještě jednou. Tentokrát si všiml známek násilí. Modřin na krku připomínajících cucflek, popraskaných žilek v pravém oku. Tohle mu někdo provedl, ublížil mu, rozhodl se ho připravit o život. Michael poprvé ucítil pach smrti a rozkladu. Vymrštil ruku k ústům, protože se mu začal zvedat žaludek, a uvědomil si, že ho tenhle chlapec bude pronásledovat v nejtemnějších zákoutích jeho snů. Zpátky nahoru po schodech, do skutečného světa.

Venku před nemocnicí vystřídal déšť podivný mlžný závoj. Byl těžký a pohltil celé parkoviště. Když si chtěl Michael zapálit, zjistil, že se mu stále třese ruka.

„Co se mu stalo?“ zeptal se. „Nebylo to...“ *Nebylo co?*

„Vyšetřování se teprve rozbíhá. Ještě jednou vám děkuju, že jste přijel,“ pronesla vyšetřovatelka a odvrátila se.

„A co bude s Nicholem?“

Zastavila a ohlédla se přes rameno, její silueta se rýsovala na jasně bílém vstupu do nemocnice. „Zařídím, aby vám někdo od nás zavolal.“

„Nechce se mi věřit, že by jen tak zničehonic utekl.“

Otočila se k němu čelem. „Nezlobte se na mě, ale tohle při zmizeních slyšíme často. Jakmile je pohřešovanému přes šestnáct, máme svázané ruce. Formálně je už totiž dospělý.“

„Mohli byste se aspoň pokusit. Co když mu jde o život? Sama jste viděla, co se stalo tamtomu klukovi.“ Michael si dával pozor, aby se mu do hlasu nepromítl narůstající hněv.

„Pane Bachu, pročtla jsem si zprávu o Nicholovi. Viděli ho nasednout na vlak. Takže pokud se nepletu, nic nenasvědčuje tomu, že došlo k trestnému činu.“

„Je mu teprve sedmnáct.“

Přiložila si dlaň na čelo, jako by ji něco tlačilo za očima, myšlenky jen vířily. Michael si uvědomil, že ho odhaduje, posuzuje. „Všiml jste si u něj něčeho neobvyklého? Než zmizel?“

Michael se na ni upřeně zadíval. Ty tmavé oči, drobné vrásky od smíchu, které se rýsovaly ve světle nad nemocničním vstupem. Jakkoli bylo těžké si její smích představit. Zapojil mozek, snažil se z něj vymáčkout odpověď, protože právě takovéhle otázky obvykle vedou k ukončení pátrání. Nevyhnutelná odpověď: *Nic takového si nevybavuju.*

„Všiml.“ Probíral se vzpomínkami na Nichola.

Vyšetřovatelka naklonila hlavu a založila ruce v bok, až se jí rozhalil černý kabát.

„Nějaký ten měsíc zpátky s sebou Nichol začal nosit takovou věc.“ Michael v kapse nahmatal zapalovač a sevřel ho v pěst.

„Co s sebou nosil?“

„Takový kamínek. Černý.“ Michael polkl, uvědomoval si, jak banálně to zní. Předpokládal, že mu vyšetřovatelka vidí až do žaludku.

„Co na něm bylo zvláštního?“

„Nevím.“ Odmlčel se, najednou mu bylo trapně z toho, co se chystá říct. „Přejížděl si s ním po rtech, skoro ho líbal.“

Vyšetřovatelka ho pozorovala. Nejspíš chtěla něco říct, ale pak se za ní opět otevřely dveře. Objevil se drobný, útlý muž. Mohlo mu být něco mezi dvaceti a třiceti, ale vyčerpání v jeho tváři jako by patřilo někomu staršímu. V tom výrazu bylo cosi rozevráného, až téměř zuřivého. Typický místní obličej s vysoko posazenými lícními kostmi a ostrým hrbolatým nosem, který byl v minulosti nejednou zlomený. S těmi zrzavými vlasy a pronikavými očima připomínal poddimenzovaného keltského válečníka.

Muž spustil na vyšetřovatelku, pak si však všiml Michaela a pár vteřin ho probodával pohledem, takže se Michael radši odvrátil.

„Můžeme jít na věc, pitva za chvíli začne.“

Michaelovi se na okamžik ulevilo. Budou u toho oni, a ne on. Nebude muset přihlížet tomu, jak z těla opět sundávají prostředradlo a řežou do něj. Díval se, jak muži pokynula, Michael odhadoval, že je to nejspíš taky detektiv. Oba se otočili. Byla skoro o hlavu větší než on, zdálky by je člověk snadno zaměnil za matku se synem. Opět se zadívali na Michaela, pak mu žena místo poděkování svižně pokývla a dvojice zamířila zpátky do pitevny.

KAPITOLA / 5

Monica odložila prázdný papírový kelímek na kovovou linku, z kofeinu jí hučelo v hlavě. V duchu se vrátila k telefonátu, který ji zastihl těsně před návštěvou kina, kam mířily s Lucy. Stály ve foyer a vybíraly film, dcerka přitom nadskakovala nadšením. Konečně spolu stráví trochu času.

Pak jí ovšem zazvonil telefon. Jak jinak. Na okamžik zaváhala, jestli nad prací přece jen nezvítězí vůně popcornu. Mohla by prostě vzít Lucy za ruku a vydat se k pokladně, vybrat bonbony na váhu a místa na polstrovaných sedačkách kina. O tři hodiny později by následovaly důmyslné výmluvy pro šéfa. Právě v takových chvílích si Monica přála být někým jiným: lepší matkou a mizernější policistkou. Protože když jí mobil zazvonil, ve skutečnosti dceřinu ruku pustila a hovor přijala.

Místo požitku z cukru a filmu se teď dcerce v tváři zrcadlila němá výčitka a zklamání, jelikož jí matka právě vysvětlila, že práce volá a k nim domů přijde babička a pustí si s ní nějaké DVD. Do kina zajdou zítra. Možná. Monica pohlédla na hodiny na stěně pitevný. Bylo skoro deset večer, sobota. Pokud se během příštích hodin vrah zázračně neudá sám, nezbývá velká naděje, že bude na podobné kratochvíle čas.

Potrásla hlavou, aby se zbavila myšlenek, které nikam nevedou, a přistoupila k tělu. Tak blízko, že by mohla napřáhnout ruku a dotknout se temných skvrn na chlapcově krku i nafialovělých fleků od vysrážené krve na nohách a břiše. Nad hlavou jí poblikávalo elektrické světlo. Proč je to vždycky sklep bez oken? Jednou si to i googlovala: „Proč mají nemocnice pitevný ve sklepech?“ Panovala všeobecná shoda, že před zavedením elektřiny pomáhaly podzemní prostory udržet těla v chladu, aby se zpomalil proces rozkladu. Ale celkem ji pobavila představa,

že když v polovině devatenáctého století vznikaly první pitevny, umísťovali je stavitelé do podzemí, neboť věděli, že nakonec pod zemí stejně skončíme všichni, ať tak či onak. Že podzemí je pro mrtvé víc než vhodné.

Patolog k Monice natočil tvář. Viděli se poprvé, ale ani ji nepozdravil. Místo toho pokývl k mrtvole, která ležela mezi nimi, jako by to bylo poražené zvíře na špalku u řezníka, nic víc.

„Už jste někdy byla u pitvy?“

Přikývla, ale neodpověděla. Kolik už jich zažila? Víc, než dovedla spočítat.

„Někdo to špatně snáší. Pohled na to, jak jsme pod kůží obyčejní, tu strašidelnou jednoduchost. Kluci z forezního už mají hotovo?“

Pohlédla na něj. „Holky z forezního. Tým vede žena, Gemma Gunnová. Ohledaly ho na místě z kraje dnešního večera.“

„Samozřejmě. Na to už tady máme zajetý systém, že, Christiane?“ zvedl hlas a oslovil ošetřovatele, který za ním datloval na počítači. „A co zjistily?“

To byste mi snad měl říct vy, pomyslela si Monica, ale nechala si to pro sebe. Lékaři táhlo na šedesát. Byl hubený a zpod neodmyslitelného nemocničního čepce mu vykukovaly nakrátko střižené šedé vlasy, měl modré oči a nezařaditelný přízvuk. Jihoanglický nebo možná ještě jiný.

Když neodpověděla, zkusil to znovu. „Prý má kluk na zádech nějaké modřiny,“ pronesl pomalu s náznakem úsměvu. Monica pochopila, že si ji nový patolog chce otukat nebo si vydobýt respekt. Získat autoritu.

„Možná jde o kousance,“ řekla Monica. „Něméně od forezního týmu mám neoficiální informaci, že jsou větší než jakékoli člověkem způsobené kousnutí, které kdy viděli.“

„Takže nějaká příšera?“ uchechtl se.

Monica se na něj zahleděla, nedůstojných posměšků si nevšíkala. „Než ho přesunuli, otřeli celé místo činu a pátrali po stopách

slin. Ale napadlo je taky, že se možná jedná o zvířecí lebku nebo maketu čelistí.“

Pomalů přikývl, znovu se zatvářil nečitelně. Asi byl trochu zklamaný, že kousance Moniku nerozhodily. Odvrátil se a zahleděl na obrazovku počítače, pak se polohlasem pustil do čtení předběžných zjištění forenzní zprávy.

„Hlína za nehty. Žádná poranění nesvědčí o sebeobraně. Rány na zápěstích a kotnících naznačují, že byl spoutaný. Pravděpodobně plastovými stahovacími pásky. Mnohočetné modřiny v okolí krku. Před smrtí ho někdo opakovaně dusil. Rány a modřiny na těle, řada mělkých ranek v dolní části zad.“ Doktor položil nůž na pitevní stůl, kov zazvonil o kov. „Udělat člověku něco takového je přišernost.“ Monica se zhluboka nadechla a přemýšlela, jak to patolog vlastně myslí.

„Tak můžeme, doktore,“ řekl ošetřovatel a poodešel od svého počítače. Na ruce měl nataženou rukavici a v ní držel diktafon.

„Možná přijdeme ještě na něco dalšího,“ pousmál se Dolohov na Moniku, načež si přes obličej natáhl těsnou bílou roušku a znovu sáhl po noži.

Když byla Monica mladší, myslela, že si na pohled, jak ostří zajíždí do kůže a masa lidského těla, nikdy nezvykne. Ovšem po pěti letech vyšetřování vražd v Glasgow, deseti v Londýně a teď tady, zpátky v místech, kde začínala, jí podívaná na to, jak patologové na pitevních stolech otvírají muže, ženy a děti, připadala děsivě „normální“. Dívala se, jak lékař provádí po obou stranách řez od podpaží po hrudní kost a další od hrudní kosti až k rozkroku, takže na chlapcově těle vytvořil ypsilon.

Dolohov odložil nůž na stůl a rukama odkryl kůži, pod níž se nacházely útroby a vnitřní orgány. Posvátné nedotknutelnosti, které vůbec neměly spatřit denní světlo. Obětní dary.

Pozorovala chlapce více méně jen z povinnosti. Možná měl rodinu, kamarády, kterým na něm záleželo, ale v každém případě byl nejdůležitějším aktérem svého vlastního života. Dívala se,

jak mu lékař rozřezává žebra a hrudní koš a vydává vnitřnosti. Zkušenými pohyby je odřezával kousek po kousku jako lovec, který porcuje zvíře.

Toho chlapce někdo mučil a zabil. Vyřádl se na něm nějaký netvor. Ale přitom ho naaranžoval do zvláštní polohy, jako by se modlil, jako by šlo o nějaký vzkaz. Jenže pro koho?

Dolohov utřel ručníkem krev z růžového povrchu chlapcova žaludku, pak přešel po orgánu nožem a prostrčil dovnitř prst v rukavici. Nedělá to poprvé, ví, co a jak, usoudila Monica. Ze způsobu, jakým se při otevírání žaludku pohybovaly jeho prsty a spolu s nimi i ruce, pomaličku, pomalu.

„Prázdný. Buď nějakou dobu nic nejedl, nebo všechno vyzvracel během trýznění,“ nahlásil doktor do ošetřovatelského diktafonu.

Vtom Moniku do nosu praštil smrad. I když tělo chladili, stejně se ve vzduchu vznášel železitý zápach krve a masa, smíšený se zbytky napůl stráveného jídla, který se linul z pozůstatku jeho žaludku.

„V zubech nic zachyceného nemá. Možná mu je vrah vyčistil předtím, než se ho zbavil,“ dodal Dolohov. Monica přikývla a uložila si informaci do paměti.

Dveře zavržaly a do místnosti vstoupil konstábl Crawford. Monica po něm střílila pohledem a všimla si výrazu v jeho tváři: napjaté čelisti jí neomylně prozradily pravý důvod toho, proč si před pitvou potřeboval odskočit.

„Přesouvám se na krk,“ diktoval Dolohov a zaklonil chlapci hlavu. Ozvalo se hrozivé křupnutí, ale to si jen patolog rovnal páteř svého vlastního krku.

Znovu se pustil do díla, provedl řezy, uvolnil trubičku chlapcovy průdušnice a položil ji na pitevní stůl.

„Vidím tady stopy traumatizace a pak rozdrčení. Násilník měl celkem páru. Pravděpodobně ho škrtil do bezvědomí, pak znovu vzkřísil. Víc nám napoví toxikologická zpráva.“ Nožem ukázal na jednotlivá zranění. „Skoro si ukousl jazyk. Nebo to má

na svědomí útočník? Taková zručnost.“ Otočil se k ošetřovateli. „Nafotíte mi ta zranění. Porovnáme je se skvrnami na jeho zádech.“ Zdravotník přikývl a sáhl po fotoaparátu na pracovním stole.

Když měl hotovo, lékař ještě jednou přešel prsty po zakrvácené průdušnici, ale zarazil se a postup zopakoval.

„Zvláštní,“ řekl s prázdným výrazem. „Něco mu tam uvízlo.“ Podélně průdušnici rozřízl, otevřel a vyjmul předmět tak, aby na něj viděla i Monica.

Šmahem si natáhla rukavici a tu věc si od něj vzala, nevěřičně zavrtěla hlavou a zašeptala jméno, které jí okamžitě vytanulo na mysli: „Michael Bach.“

NEDĚLE

KAPITOLA / 6

Monica se zhluboka nadechla studeného nočního vzduchu. Byla ráda, že je po hodinách strávených v podzemí, kde ve vzduchu visel organický zápach pitvaného těla, zase venku.

Letmo pohlédla na hlavní vjezd do nemocnice. Na pohotovost se pomalu sjížděly úrazy sobotní noci. Sledovala příchozí sanitku, z níž na nosítkách vynesli muže se zakrvácenou košilí, hlavu měl obvázanou jako raněný voják. Jak se zdá, kompaktní centrum Invernessu se o víkendech proměňovalo ve svérázné pojetí pekla. „Chcete někam hodit?“ zeptal se Crawford.

Otočila se po hlase. Málem zapomněla, že jde konstábl s ní. Tak moc byla zabraná do myšlenek na cestu domů a toužila alespoň na několik hodin vklouznout do peřin, než si ráno pojedou promluvit s Michaellem Bachem. Uvědomila si, že své volvo nechala na policejním ředitelství, z nemocnice to však měla jen pět minut pěšky přes kruhový objezd.

Na telefonu zkontrolovala čas. Jedna ráno pryč. Nadechla se, že jeho nabídku odmítne. Starý zvyk: nikomu nic nedlužit. Pak si připomněla, že jde jen o jedno svezení a jestli spolu mají pracovat, stejně si na něj bude muset dřív nebo později zvyknout. „Jasně, díky.“

Crawford přikývl a ukázal na audi. „Pitvy mi pořád ještě nedělají dobře... Ale snad se to časem zlepší.“

Monica se na něj podívala, překvapila ji jeho otevřenost. Ale proč by si měl zvykat na zápach rozkládajících se mrtvol? On i kdokoli jiný? Nebylo to poprvé, co si tuhle otázku během let položila.

Nastoupila do auta vedle něj a odsunula sedadlo nadoraz, aby se jí dovnitř vešly nohy. Aspoň snídani dceři stihne udělat. I to se počítá, ačkoli jinak stál tenhle víkend za prd.